

Evangelhia zilei de duminică: Ispitirile din deșert

Comentariu la Evangelhia duminicii I din Postul Mare (ciclul A): „Pe Domnul Dumnezeuul tău îl vei adora și numai lui îi vei sluji”. Isus, în deșert, ne invită să-I oferim lui Dumnezeu întreaga noastră viață. Pentru aceasta, ne amintește importanța de a ne purifica inima și de a o orienta spre Tatăl.

Evangelhie (Mt 4,1-11)

Atunci Isus a fost condus de Duhul în deșert ca să fie ispitit de diavol. După

ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, în cele din urmă i s-a făcut foame.

Apropiindu-se, Ispititorul i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune ca pietrele acestea să devină pâini”.

Dar el i-a răspuns: „Este scris: Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”.

Atunci diavolul l-a dus în cetatea sfântă, l-a așezat pe coama templului și i-a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris: Le va porunci îngerilor săi cu privire la tine și te vor ține pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră”

Isus i-a zis: „Mai este scris: Nu-l vei ispiti pe Domnul Dumnezeul tău”.

Diavolul l-a dus apoi pe un munte înalt, i-a arătat toate împărățiile

lumii și măreția lor și i-a spus: „îți voi da toate acestea, dacă vei cădea înaintea mea și mă vei adora”.

Atunci Isus i-a spus: „Pleacă, Satană! Căci este scris: Pe Domnul Dumnezeuul tău îl vei adora și numai lui îi vei sluji”.

Atunci diavolul l-a lăsat. Și iată că veneau îngerii și îi slujeau.

.....

Comentariu la Evanghelie

Prima duminică din Postul Mare ni-L prezintă pe Isus dus de Duhul în deșert pentru a fi ispitit de diavol. Cadrul geografic al deșertului, loc neprielnic și opus Edenului, este foarte grăitor. Din unele pasaje ale Sfintei Scripturi se poate presupune credința iudaică într-un anumit spirit malefic al deșertului, numit

Azazel (cf. Lv 16,10 și Tb 8,3). Astfel, Isus ar fi împins în domeniul ispititorului. În plus, deșertul a fost locul de încercare pentru poporul ales. Domnul vine pentru a învinge acolo unde Israel a căzut.

Isus postește „patruzeci de zile și patruzeci de nopți”. Aceasta este ceea ce comemorează Postul Mare. Iar acest gest penitențial al Domnului este încărcat de simbolism: patruzeci de zile și patruzeci de nopți a durat pedeapsa potopului (cf. Gn 7,4); patruzeci de zile și patruzeci de nopți a stat Moise în norul de pe Sinai, fără să mănânce și să bea, implorându-L pe Dumnezeu pentru popor (cf. Dt 9,25), înainte de a-i dăruia Legea (cf. Ex 24,18); tot astfel, Ilie a petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânce și să bea, mergând până la muntele Horeb pentru a-L întâlni pe Domnul (1Rg 19,8); iar, în mod deosebit, timp de patruzeci de ani Israel a locuit în

deșert, în mijlocul încercărilor și ispitelor, ca pedeapsă pentru cele patruzeci de zile în care își explorase țara pe cont propriu, fără a-L lua în seamă pe Dumnezeu (Nm 14,34).

După post, Isus se arată flămând, într-o aparentă lipsă de ajutor divin și de putere materială. Ispititorul caută atunci să-L facă pe Isus să cadă într-o formă de neînfrânare, lăcomie sau idolatrie, în care îi face să cadă pe oameni, care Îl folosesc sau Îl resping pe Dumnezeu pentru a se exalta pe ei înșiși. Diavolul citează într-un mod răstălmăcit Scripturile, prin care Isus împlinește întotdeauna voința Tatălui Său. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, pare să-I spună, „folosește puterea divină pentru a rezolva condiția umană săracă pe care ai asumat-o”. Aceeași sugestie va ajunge la apogeu pe cruce.

Însă papa Francisc explică soluția pe care ne-o oferă Învățătorul prin

exemplul Său: „Satana vrea să-L abată pe Isus de pe calea ascultării și a umilinței – pentru că știe că astfel, pe această cale, răul va fi înfrânt – și să-L ducă pe scurtătura falsă a succesului și a gloriei. Dar săgețile otrăvite ale diavolului sunt toate «oprite» de Isus cu scutul Cuvântului lui Dumnezeu (Mt 4,4.7.10), care exprimă voința Tatălui. Isus nu spune niciun cuvânt al Său: răspunde numai cu Cuvântul lui Dumnezeu. Și astfel Fiul, plin de puterea Duhului Sfânt, iese biruitor din deșert”[1].

Cu toții trăim într-un fel sau altul, în fiecare zi, aceste încercări ale deșertului. Așa cum explica Benedict al XVI-lea, „nucleul oricărei ispite – așa cum se vede aici – este a-L lăsa pe Dumnezeu deoparte, Care, comparat cu tot ceea ce pare urgent în viața noastră, este considerat secundar, dacă nu chiar superfluu și deranjant”[2]. Graba, dorința de

eficiență pur omenească și dificultățile zilnice ne pot duce să neglijăm, să uităm și chiar să refuzăm relația cu Dumnezeu; sau să așteptăm de la El o intervenție spectaculoasă care să ne facă să reacționăm. În schimb, atunci când voința lui Dumnezeu este pe primul loc, El ne înalță după aceea.

Într-adevăr, Matei spune că, după ce a biruit orice ispită, „îngerii au venit și Îi slujeau”. Dumnezeu dă cu ordine și măsură ceea ce demonul folosea ca prilej de transgresiune. Sfântul Josemaría comenta astfel această scenă finală plină de duioșie: „Biserica, invitându-ne să medităm aceste pasaje din viața lui Cristos, ne amintește că, în timpul Postului, în care ne recunoaștem păcătoși, plini de mizerie, necesitați de purificare, de asemenea este loc și pentru bucurie. Deoarece Postul este în mod simultan un timp de tărie și de bucurie: trebuie să ne umplem de

suflare odată ce harul Domnului nu ne va lipsi, pentru că Dumnezeu va fi mereu alături de noi și-i va trimite pe Îngerii Săi ca să fie însoțitorii noștri de drum, sfătuitoarii noștri prudenți de-a lungul călătoriei, colaboratorii noștri în tot ceea ce ne propunem să realizăm.”[3].

[1] Papa Francisc, Angelus, 5 martie 2017.

[2] Joseph Ratzinger, Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret*. Ediție completă, Encuentro, Madrid 2019, p. 160.

[3] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 63.

Pablo M. Edo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-duminicii-ispitirile-din-
desert/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-duminicii-ispitirile-din-desert/) (16.03.2026)